„Danskeren",

et ugentligt Nyheds- og Oplysningsblad for det danske Folk i Amerika,

udgivet af

DANISH. LUTH. PUBL. HOUSE,
Blair, Nebr.

„Danskeren" udkommer hver Onsdag.

Pris pr. Aargang i de Forenede Stater $1.50; til Udlandet $2.00.

Bladet betales i Forskud. Bestilling, Betaling, Adresseforandring og alt andet angaaende Bladet adresseres:

DANISH LUTH. PUBL. HOUSE,
Blair, Nebr.

Redaktør: Harald Jensen.

Entered at the Post Office at Blair, Nebr., as second-class matter.

Advertising Rates made known upon application.

Frygter ikke for dem, som slaa Legemet ihjel, men kunne ikke slaa Sjælen ihjel, men frygter hellere for den, som kan fordærve baade Sjæl og Legeme i Helvede.

Sælges ikke to Spurve for een Penning? og ikke een af dem falder til Jorden uden eders Faders Villie.

Ja! endog alle eders Hovedhaar ere talte. Frygter derfor ikke; I ere bedre end mange Spurve (St. Matth. 10, 28—31).

Det gamle Træ.

Der staar i Haven saa mangt et Træ
— Træerne trives og — falde —,
Men Stormen raser i Ny og Næ,
Stammer knækker og styrter omkuld.
Saa staar tilbage den blødende Bul,
Og Livet henvisner i frugtbare Muld:
Jorden bær' Rødderne alle.

Der staar et Træ — vel tusinde Aar,
— Træerne trives og — falde —,
Det kendes nok kuet af Aar og Saar,
Knoppes og skyder dog end i Vaar,
Og Sollyset sænkes paa hvert et Blad,
Skyen forfrisker med Regnens Bad;
Muldet har Næring for alle.

Vi sidder i Fællig som Blad og Gren,
— Træerne trives og — falde —
Saa nyd da stille til Sommer sen
Den Saft, der strømmer til Vækst i Vaar.
Da hærdes du bedst imod Stormen haard,
Da Øvne til Livet du fagrest faar;
Stammen bær' Grenene alle.

Vi sidder i Fællig, de unge Skud,
— Træerne trives og — falde —
Vi vokse os frem, trods Storme og Slud,
At Træet kan trives og vokse sig prud;
Vi nytter de Øvner, os Stammen gav,
Og beder Gartneren: gød og grav,
Gud, som er Gartner for alle!

Harald Jensen.

Gennem Mr. P. Damgaard, Homer, Hamilton Co., Iowa, er der kommen Anmodning til „Danskeren" om Hjælp for en stakkels dansk Enke.

Denne, hvis Navn er Maria Rasmussen, er født i Langeved i Skave Sogn i Sønderjylland; hun udvandrede hertil og blev gift med nu afdøde Mr. Martin Rasmussen. De bestyrede en Farm i Hampton, Iowa, men Helbredshensyn tvang dem til at søge mildere Klima.

For deres sammensparede Penge købte de en Farm i Louisiana, men efter 1¾ Aars Ophold der maatte Martin Rasmussen søge Sengen, og det for bestandig. Et helt Aar laa han syg og døde saa bort fra Konen og 3 smaa Børn, hvoraf den ældste er kun 5 Aar, de to andre er Tvillinger paa 3 Aar.

Enken savner det allernødvendigste og er meget fortvivlet.

Mr. P. Damgaard har samlet $13, men dette forslaar jo kun lidt.

Hvem vil hjælpe her? Lad der komme nogle Gaver i vor Herres Jesu Navn. De kan sendes til „Dsk.", der saa vidt muligt vil sørge for ret Anvendelse. Den stakkels Enke bor fremdeles i Louisiana, Hamond, Box 72.

„Dsk."s Red.

Den strømlebende Plan.

Som vore Læsere vil erindre klarlagdes i „Danskeren"s Nytaarsnummer en Plan for at lede den danske Indvandrerstrøm hen til „den forenede danske Kirkes" Menigheder.

14 Dage senere indeholdt „Kirkelig Samler" en Artikel, der ifølge Redaktørens Udsagn havde ligget gemt et helt Aar i hans Skrivebordsskuffe, og som havde et ganske lignende Maal som vor Artikel, kun, at den selvfølgelig gjaldt „den danske Kirke"s Menigheder.

Dette Faktum konstaterede vi i næste Nr. af „Danskeren" med følgende Ord:

„Pastor Østergaard har faaet en ganske lignende strømlebende Plan, som i et helt Aar har ligget gemt i hans Skrivebordsskuffe, lagt blot for sine Læsere. Ja! vil ikke den ene, saa vil den anden".

Alt dette forekommer os at være ganske i sin Orden.

Men nu rykker Pastor R. Andersen, Brooklyn, i „Kirkelig Samler" for 1. Marts 1900, frem med en højst mærkelig og ufin Bebyrdelse imod os.

Han skriver nemlig virkelig saa: „Dog, mon en saadan Bemærkning (vor) kristeligt kan forsvares? Lægger den ikke Tvivl til Pastor Østergaards Ord, at Artiklen har ligget i Skrivebordsskuffen et Aar?"

Hertil skal kun svares, at Pastor Andersens Mistænkeliggørelse er greben ud af Luften. Som vore Ord lyder, og kun saaledes, skal de forstaas. Ikke med et Ord antyder vi, at vi nærer den ringeste Tvivl om Artiklens Ælde.

Det eneste, vi vilde med de angrebne Ord, var at konstatere for vore Læsere — til deres Opflammelse for vor egen Kirkes Sag i dette Punkt — at efter „Danskeren"s strømlebende Plan fremkom der fra det andet Kirkesamfund en Artikel med lignende Formaal, og at hvis ikke vore Læsere til Gavn for vort Samfunds Mission vilde, saa vilde i hvert Fald hint andet.

Her er med andre Ord ikke ringeste Spor af „Tvivl" over for Pastor Østergaards Artikels Ælde, ingen Tvivl over for hans Ord.

Derimod kan og skal der i vore Ord ligge en Antydning af, at Pastor Østergaards aargamle Artikel rimeligvis er fremkommen just nu, — fordi han ansaa Tidspunktet for belejligt, idet nemlig „Danskeren" havde rørt ved Sagen.

Og sligt har Pastor Østergaard aldeles ikke benægtet, tværtimod selv antydet, idet hans egen aargamle Artikel havde faaet en Efterskrift om, at „Danskeren" just nylig havde rørt ved Sagen.

Men lige saa lidt som vi kan forbyde et andet Kirkesamfunds Blad at fremkomme med Planer om lignende Ting, som vi har foreslaaet, lige saa lidt vil vel Pastor Andersen kunne have Ret til at tillægge os ufine Meninger, naar vi kun konstaterer Faktum: at Pastor Østergaard lagde sin Plan blot senere end vi vor. Saa meget ufinere finder vi Pastor Andersens Handlemaade, som han har sendt den samme Artikel til „Danskeren" uden i mindste Maade at antyde, at den ogsaa var sendt til „Kirkelig Samler".

Havde vi anet dette, da kunde vi dog maaske med Forbigaaelse af tidligere indsendte Bidrag have fundet Plads til den og vor Protest mod den grundløse Bebyrdelse. Nu er der selvfølgelig ingen Grund til at optage den.

Vi overlader saa til Pastor Andersen, om han som sandhedskærlig Mand vil tilbagekalde Bebyrdelsen i „Kirkelig Samler".

— — —

Hvad i øvrigt selve den strømlebende Plans Udførelse angaar, da har vi fra nogle Sider modtaget venlige Tilbud. Dog kunde man for vor Kirkes Skyld ønske, at mange, mange flere fra saadanne Steder, hvor der er Trang til Indvandrere, vilde melde sig til Deltagelse.

Naar man fik organiseret et ligefremt Arbejde i den Retning, vilde sikkert vor kirkelige Mission kunne være i høj Grad tjent med, at Indvandrerne, i Stedet for kristelig set at gaa for Lud og koldt Vand i den første vanskelige Tid, kunde ledes hen til „Siloams stille, rindende Vande" i Guds Menighed.

Og — det kan man være overtydet om, at Emigrantpræsten i New York vilde i mange Tilfælde kunne være glad ved at have Sikkerhed for, hvorhen han kunde sende Indvandrere, der ønskede at bo nær op til Guds Paulun i den lutherske Kirke.

Om ikke før, maa der sikkert ved det tilstundende Aarsmøde kunne blive realiseret noget i denne Retning.

Hvor mange Indvandrere vil ikke være hjertensglade for en kærlig Indbydelse til straks at kunne slaa Rødder i Nærheden af danske lutherske Kirkefæller — og hvor langt tidligere kan ikke vor Kirke faa Hold paa Indvandrerne, om disse straks kommer til Menighedskredse, i Stedet for, maaske i Aarevis, at omtumles ude blandt Sekternes Mangfoldigheder.

Guds Ord skulde sikkert vise sin Kraft da — thi hvorledes skulde de høre, uden at der er nogen, der prædiker? og Troen kommer af, at man hører.

☞ Enhver Fejl i Adresse eller Kvittering paa Bladet bedes venligst meddelt os snarest muligt.

Amen — Jamen.

Hvem har ikke hørt om Bogen "In His Steps" — "What would Jesus do?" (I hans Fodspor" — „Hvad vilde Jesus gøre?") af Charles M. Sheldon, Præst ved den kongregationale Kirke i Topeka, Kansas! Skønt Bogen blot er fire Aar gammel, læses den allerede i fjorten Sprog og skal være udbredt i omkr. 20 Millioner Eksemplarer. Jeg har først fornylig læst Bogen; men jeg har længe været kendt med Tankegangen i den, dels fra udførlige Anmeldelser af den og dels fra en Samtale med en amerikansk Dame, hvem jeg kørte sammen med paa Tog fra Cleveland, Ohio, til Chicago. Hun var i Færd med at læse "In His Steps" og var henreven af Fremstillingen. Under vor Samtale gav hun mig en udførlig Oversigt over Bogens Indhold, saa jeg kom til at kende den saa godt, som man vist kan komme til at kende en Bog uden selv at have læst den. Engang udtalte jeg mig i Samlag med nogle Præstebrødre mod en af de ledende Tanker i "In His Steps", hvorfor jeg blev dadlet; og det blev mig betydet, at jeg talte om noget, jeg ikke kunde være klar over, fordi jeg ikke havde læst Bogen. Nu har jeg læst den, og jeg vil i det følgende give min Bedømmelse af "In His Steps".

Amen.

Bogen har et Amenparti. Der er noget i den, man nok kan sige Amen til, i det mindste under visse Forudsætninger. Bogen er skreven paa en tiltalende Maade i et let, rent og flydende Sprog (Engelsk). Flere af Personerne og Optrinene i den er tegnede — om ikke med Mesterhaand, saa dog ikke uden Dygtighed. Forfatterens Skildringer er saaledes, at man sjælden kan sige om ham, at han gaar uden for det, som kunde have passeret. Han viser ogsaa at have godt Kendskab til Menneskenaturen og til Menneskelivet, især paa visse Omraader, og man kan finde enkelte slaaende Træk og fine Tegninger i Bogen. Der findes gode Fingerpeg mod at tage de forskellige Kræfter i Brug i Guds Riges Arbejde. Og i det Arbejde, Forfatteren fører sine Personer ind i for at gavne deres Medmennesker, er der en priselig Iver og følgeværdig Ihærdighed og Omsorg for at tage sig af de faldne, sunkne og „strandede" i Samfundet og for at lede den enkelte paa ret Vej. „Marthasindet", den tjenende og ofrende Kærlighed, kommer godt frem flere Steder i Bogen. Dette kan vi, som tilhører den lutherske Kirke, nok behøve at lære noget af. Der er sagt og vel ikke uden Grund, at den lutherske Kirke med sit indadvendte, beskuende og hvilende Mariasind staar Fare for at glemme Marthagerningen. Vi i „Den forenede danske ev.-lutherske Kirke" kan nok lære noget af dette nævnte Amenparti i "In His Steps". Der kan være Fare for, at vi ligesom Jisakar, det knokkelstærke Asen, siger: Hvilen er god, og Landet er dejligt, og ikke huske tilbørligt paa, at vi ogsaa ligesom Josef skulde være en Kvist paa det frugtbare Træ ved Kilden, hvis Grene løber op over Muren (1. Mos. 49). Gud fri os fra at blive et ukirkeligt Samfund, som begiver sig bort fra de gamle prøvede Kirkestier ud i Selvopfindelsens Hængedynd; men han bevare os ogsaa i Naade fra at blive en stiv, højkirkelig Kirkeafdeling, i hvilken der ikke gives tilbørlig Plads for kristelig Livsbevægelse, og hvor der ingen synderlig Omsorg er for at tage sig af den enkelte vildfarende Synder.

Jamen.

Men "In His Steps" har et Jamenparti, ja et Jammerlighedens Afsnit. Bortset fra et og andet godt og lærerigt i Bogen, hvorfor jeg har krediteret i det foregaaende, saa er dens hele Plan og væsentlige Indhold ikke **bibelsk** Kristendom, men en jammerlig Moralprædiken, et Selvarbejde, som fører bort fra Kristendommens Kærne og Kristenlivets Forudsætning. Vel ser jeg, at Forfatteren i Bogens Forord siger, at „han skriver ikke en Lærebog om Forsoningen eller en udtømmende teologisk Afhandling om Kristi Person," og det maa indrømmes, at der er meget at lære og skrive om i Kristendommen tillige med Forsoningen og Læren om Kristi Person; men selv naar Talen er om at leve kristeligt, maa hverken Forsoningen eller Kristus som vor „Helliggørelse" lukkes ude; thi ved at gøre det, stænger man for Kilden til al sand Helliggørelse. „Fornægter da Pastor Sheldon Kristi Forsoning og den daglige Naade og Syndsforladelse, et Menneske tiltrænger for baade at være retfærdiggjort og blive helliggjort?"

I "In his Steps" er han taus derom. „Er han unitarisk sindet?" Det ved jeg ikke; men hans Bog giver Anvisning paa at blive Unitar. Den indeholder et Moralsystem, efter hvilket et Menneske skal arbejde sig frem til at ligne Jesus, uden at den daglige Naade ved Korsets Fod nydes og tilegnes. Den menneskelige Side ved Frelseren fremhæves til Efterligning; men at han er Guds Søn, ved hvis Naade vi skulde have alt, ogsaa Kræfter til Efterfølgelsen, det giver Bogen ingen Anvisning paa. Jesus fremstilles som et Dydsmønster, som Menneskene skulde ligne, og saaledes „søge i Dyden Held", ligesom de gamle Rationalister lærte.

Dette kommer ogsaa frem i den Maade, hvorpaa Præsten Henry Marwell fremtræder i Bogen. Efter Gudstjenesten en Søndag Formiddag opfordrer han i Flæng alle til at være med til at bruge som Leveregel: "What would Jesus do?" Han siger ikke til de troende: vil I bruge dette Valgsprog. Men Opfordringen rettes til baade troende og vantro. Alle, som vil, skulde forsøge at vandre efter den Regel: gør, hvad Jesus vilde gøre; men at opfordre Mennesker til at være Kristi Efterfølgere, førend de er blevne Guds Børn ved Troen paa Jesus, er jo meningsløst, bagvendt, og er slet ikke Kristendom. Og dog er det den Slags „Kristendom", Pastor Sheldon giver Anvisning paa i "In His Steps". Maaske er det ogsaa derfor, at Bogen har saa mange Velyndere; thi „Korsets Forargelse" er taget bort i den. Menneskene bliver Kristi Efterlignere*) uden Korsets Naade og Korsets Kraft; og den Art „Kristendom" hyldes af et Flertal. Mange vilde nok være Kristne, men uden Ydmygelse; og da den sande Kristendom aldrig erholdes uden Ydmygelse, saa danner de sig selv en usand, apokryfisk Kristendom, hvormed de bedrager sig selv og andre, og mener at kunne følge Kristus uden at være komne til ham.

Brorson siger til disse Mennesker:

> Mange vel har Trang i Livet
> Og dog ingen Frihed faar o. s. v.

Ja, Trang kan de have; men Frihed faar de ikke, fordi de ikke kommer til ham, som kan frigøre dem, Kristus. „De faar fat i den fejle Ende", som Syden sagde om Præsten, der prædikede Helliggørelse uden forudgaaet Retfærdiggørelse ved Troen.

Naar Mr. Sheldon faar sine Folk til at optage Leveregelen: „Hvad vilde Jesus gøre?" saa bliver de straks sociale Reformatorer. De begynder at bekæmpe saadanne Nyheder i Aviserne som Nævekamp, uærlige Bekendtgørelser, utilslørede Forhør for Domstolene, Bladenes Søndagsudgaver o. l., de tager Kampen op mod Valgsvig, Jernbanekompagniers Urædelighed, Tobakshandel og -brug, Drikkehuse o. s. v. Og hvem ønsker dem ikke Held til at sejre i denne Kamp! Men de mangler jo Forudsætningen; thi deres moralske Leveregel giver dem ikke Kraft til at kæmpe som Kristne. Og som det hedder: ikke mange bliver Lærere, saa bliver endnu færre sociale Reformatorer. Og selv om Sheldon og Tilhængere skulde føle det reformatoriske Kald, saa er Tyngdepunktet i Kristendommen, i Helliggørelsen forflyttet, naar en Kristens væsentlige Kamp skal være rettet mod disse ydre Ting, og Maalet bliver mere at faa gode Borgere i Byen, end at faa gode Himmelborgere i de helliges Samfund.

Bogen skildrer ogsaa en Række Vækkelsesmøder, hvor dybt sunkne Mennesker vækkes og reformeres i en Haandevending. Hvorved vækkes disse Mennesker? Vækkes de ved Ordets Prædiken? Det lader ikke til, at Ordets Forkyndelse har stort at betyde ved disse Møder. Det er nærmest en ung, smuk, begavet Kvindes henrivende Sangstemme, som bringer Folk til Bodsbænken. Og med al Respekt for Sangens store Betydning ogsaa i Guds Rige, saa ser man dog let, at det er forkert, naar det syngende, musikalske og romantiske faar den mest fremskudte Plads ogsaa ved den Slags Møder.

Hvad skal man sige om det Motto, Bogen har: „Hvad vilde Jesus gøre?" Det lyder kristeligt! Men er det rigtig bibelsk? er det i Overensstemmelse med Kristendommens Aand?

Det er bibelsk at spørge: „Hvad vil du, Herre! at jeg skal gøre?" Det er rigtigt at sige: „Tal, Herre! din Tjener hører!" Men det er ogsaa noget andet end den sheldonske Maade at spørge paa. Ved at følge den sheldonske skulde vi ved enhver Lejlighed spørge: „Hvad vilde Jesus gøre i dette Tilfælde?" men derved nærmer vi os det anstødelige og kunde snart komme til at betragte Frelseren paa en kammeratlig Maade. Kokkepigen skal spørge: hvorledes vilde Jesus stræle disse Kartofler og koge den Mad? Syppigen: hvorledes vilde Jesus sy denne Kjole? Skomageren: hvorledes vilde Jesus lave disse Støvler? Forfatteren: hvorledes vilde Jesus skrive denne Bog? Men det er usømmeligt og upassende at betragte Frelseren som den, der skræller Kartofler, syr Kjoler, laver Støvler, skriver Bøger o. s. v. Jesus vil være vor Ven, Broder og Hjælper i enhver Henseende og under ethvert Arbejde; han vil give os Raad i alle Anliggender; men han er ikke vor Kammerat! vil du huske paa det! Vi skulde derfor spørge — ikke hvad vilde Jesus gøre? men hvad vil han, at jeg skal gøre? Hvorledes vil Jesus have mig til at koge denne Mad, sy denne Kjole, lave disse Støvler, skrive denne Bog? Vi skulde ikke betragte Jesus som vor Ligemand, der gør baade det ene og det andet i Jordlivet, som vi bør efterligne ham i; men vi skulde se ham som Mesteren, der raader over os, som Herren, vi skulde lyde, lyde ubetinget. Samuels Ord angiver det rette Forhold: „Tal, Herre! din Tjener hører!" Jesus er Herren, ikke vor Jævning; vi er Tjenerne, hans Slaver og undergivne. Frelseren har i sin grundløse Barmhjertighed bøjet sig ned til os; men lad os aldrig overse, at vi skylder ham den dybeste Ærefrygt og Ærbødighed. „Kysser Sønnen, at han ikke bliver vred". „Gud er i Himlen, og du paa Jorden, derfor lad dine Ord være faa" (Præd. 5, 1).

I mangfoldige Tilfælde i Livet kan man heller slet ikke faa Svar paa Spørgsmaalet: „Hvad vilde Jesus gøre?" thi der er paaviseligt mange Forhold, hvori Jesus ikke gjorde noget, da han vandrede hernede, og saaledes kan den Maade at spørge paa ikke give en Kristen Vejledning i Tilværelsens mange Smaating og Sammensætninger. Tag t. Eks. Ægteskabet. Jesus indgik aldrig Ægteskab. Spørger derfor nogen, hvem dette Spørgsmaal paatrænger sig: hvad vilde Jesus gøre her? da maa Svaret blive: Jesus giftede sig ikke, og saaledes maa du som hans Efterligner heller ikke indgaa Ægteskab. Dermed vilde alt Ægteskab ophøre blandt dem, som spørger saaledes. Hvorledes finder Hr. Sheldon og hans romantiske Helte sig saa til Rette i en saadan Sag? Hvorledes anlægger de deres Regel: "What would Jesus do?" Aa! det gaar ganske let. De bruger den slet ikke! Selvfølgelig har Bogen noget at fortælle om adskillige Forelskelser, som ender i Giftermaal; men de falder nok saa gemytligt hinanden i Favn og lader Valgsprog være Valgsprog, mens den Sag bringes i Lave.

Man maa ogsaa undres over, at Mr. Sheldon ikke gør Front mod de hemmelige Foreninger i sin Bog. Kender han dem ikke? Han kender dem utvivlsomt! Deres afkristnende Indflydelse kan ikke være skjult for nogen, som aabner Øjnene lidt. Men det er ikke ukendt, at en stor Del af det fine amerikanske Kirkefolk kan taale at høre stærke Udfald mod Tobak, Drikkehuse, Teatre, politiske Forbrydelser o. l., bare det faar Lov til at have sin Afgud, de hemmelige Foreninger i Fred, bare det maa beholde sin Plads i Logen. Har Forfatteren taget Hensyn til dette?

Sluttelig vil jeg sige, at naar Mr. Sheldon opstiller den ofte nævnte Regel ("What would Jesus do?"), da er det overflødigt at opstille nogen ny Regel; thi som døbte Kristne have vi „Forsagelsens og Troens Regel" fra den hellige Daab, vor Daabspagt, og den Regel er os nok. Den Regel vil Jesus, at vi stedse skal følge; den indeholder bestandig, hvad han vil, vi Efterfølgere skal gøre. Hold fast ved dette Løsen! Lad Forsagelsens og Troens Ord være dit Valgsprog! — Læser! forsager du Djævelen, og alle hans Gerninger og alt hans Væsen? Tror du paa Gud Fader, Gud Søn og paa Gud den Helligaand? J. M. Hansen.

*) Jeg bruger Ordet Efterlignere; thi det ligger i Bogens hele Tankegang mere, at vi skulde ligne Jesus, end det fuldt saa bibelske, at vi skulde efterfølge ham. J. M. H.

Hvem vil?

Det er en Kendsgerning, som neppe behøver at nævnes, som alle vil indrømme, at af de mange Betingelser for en god Skole er et Bibliotek en af de vigtigste. Et godt Bibliotek er som en Guldgrube, hvor Skolens Elever og Studenter hente deres Erts, hvoraf der udvindes det ædle Metal, som bliver deres Ejendom, der benytter det. Det herlige ved en saadan Guldgrube er jo, at Skatten bliver ikke mindre, hvormeget der end udgraves af den. Men jo rigere Mine, desto større bliver Udbyttet.

Sagen er saa denne: at Skolen i Blair trænger til at faa sit Bibliotek udvidet. Her er Begyndelsen til et Bibliotek, men det er ogsaa alt. Skolens Lærere og Elever har gjort, hvad de for Øjeblikket var i Stand til, idet henved et Hundrede Bind er tilvejebragt ved deres personlige Gaver. Der er ogsaa sket Henvendelse til Byens Befolkning, og noget kan ventes derfra, og ikke mindst er der gode Udsigter til at faa en Del Bøger fra Danmark, idet Past. V. Beck har rettet en Opfordring angaaende denne Sag i Bladene derhjemme.

Sagen er saaledes godt begyndt, og det er meget glædeligt, men her trænges for Tiden til mindst nogle Tusinde Bind og for at dette kan naas, fremkommer Spørgsmaalet: Hvem af „Danskerens" Læsere og Venner af vor Skole vil hjælpe i denne Sag? Svar med at sende en Bog eller to, ja, saa mange som mulig, til Blair College Library. Om nogen ønsker at hjælpe med Pengegave, ja, saa er det jo endda bedre.

Sandt nok, at der er saa meget, der stiller Krav til Folks Offervillighed, men denne Sag hører sikkert med til en af „de andre Ting," som ikke bør forsømmes. Og naar denne Opfordring kommer frem, er det i Haab om, at den ikke bliver stillet forgæves, men at der er mange, som vil være med til at sætte en god Bog ind i Skolens Bibliotek, — være med til at lægge en Aare til Guldminen her paa Stedet.

Skulde der blive spurgt hvilke Bøger der ønskes, da svares der: alle Slags, — kristelige, historiske, videnskabelige, filosofiske, teologiske, Skønlitteratur, kort sagt alt, som har Værdi, kan bruges, og i hvilket som helst Sprog, enten det er Dansk, Engelsk, Tysk, Latin o. s. v. Enhver nyttig Bog kan være sikker paa at finde Anvendelse her.

Bibliotekaren.

Fra Kirke og Skole.

Pastor Chr. Krogh, der som tidligere meddelt har modtaget Kald fra Graettinger, Ja., har nu ogsaa modtaget Kald fra det til Graettinger tidligere henhørende Anneks, Emmetsburg, Ja.

Pastor Chr. Krogh venter at kunne overtage denne Præstegerning til April.

En dygtig Videnskabsmand død. Dr. W. H. Green, som siden 1851 har været Professor i de gammeltestamentlige Fag ved Presbyterianernes teologiske Seminarium i Princeton, og i sin Tid Formand for den engelske Bibelrevisionskomite, døde den 10de Februar i en Alder af 75 Aar. Han var med Rette anset for at være sin Kirkes lærdeste gammeltestamentlige Teolog og har især indlagt sig store Fortjenester i Kampen mod den højere Kritiks Angreb paa Skriften. Det hænder ikke ofte, at europæiske Teologer søger Undervisning og Hjælp hos de amerikanske; men den dygtigste tyske Modstander af Kritikken, E. Ruprecht, har gentagne Gange erklæret, at han har hentet flere Vaaben hos Dr. Green end hos nogen anden nulevende Teolog. Den afdødes vægtigste Indlæg mod Kritiken findes i de fire store Værker: „Moses and his Critics", „The Hebrew Feasts", „The Higher Criticism of the Pentateuch" og „The Unity of Genesis". I alle disse lægger han for Dagen en urokkelig Tro paa de gammeltestamentlige Skrifters Inspiration, Enhed og Autoritet. I sine sidste Aar begyndte han paa en stor „Indledning til det gamle Testamente", et Skrift, hvori han vilde samle Resultaterne af sit mere end halvhundredaarige Specialstudium paa dette Omraade. Blot to Bind af Værket er udkomne. Det ene af disse behandler det gamle Testamentes Kanon, det andet Teksten, dens Historie og Kritik. Vi haaber, at ogsaa den specielle Indledning i de enkelte Bøger foreligger saa vidt færdig, at den kan offentliggøres; thi naar vi ser bort fra de Vildfarelser, som han delte med sit Kirkesamfund, kan ogsaa lutherske Teologer have meget Udbytte af hans Arbejde. Det er i vore Dage en ligefrem Lyst at læse Værker som de nævnte, der med grundig og alsidig Lærdom forener saadan Klarhed og Bestemthed i Fremstillingen og aabenbarer en saa from og fast Tro paa Bibelen. Den højere Kritik har grebet stærkt om sig her til Lands, men dog ikke i den Grad som i Europa; og at den endnu